

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 215/05-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom Mgr. K. V., T., ktorou namieta porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 To 57/2004 z 13. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2005 doručená sťažnosť Ľ. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv a slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 57/2004 z 13. apríla 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 12/02 zo 14. júla 2004 podal odvolanie z dôvodu nenáležitosti

zistenia skutkového stavu vo veci v rozsahu nevyhnutnom v zmysle § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Najvyšší súd na verejnom zasadnutí konanom 13. apríla 2005 odvolanie sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ poukazuje na to, že najvyšší súd rozhodnutím o zamietnutí odvolania „potvrdil rozsudok KS Trenčín bez toho, aby

- vypočul, resp. nariadil vypočutie mnou požadovaných svedkov,

- dostatočne a jasne preukázal, resp. nariadil preukázanie správnosti vyčíslenia údajne vzniknutej škody,

- predvolal, resp. nariadil predvolanie súdnej znalkyne.

Navyše NS SR opakovane nebral do úvahy rôzne listinné dôkazy dokazujúce nesprávnosť vyčíslenia údajne spôsobenej škody a porušovateľ NS SR rozhodol zjavne neodôvodnene, následkom ktorého rozhodnutia bolo porušenie základného práva slobody sťažovateľa“.

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti označenej ako „porušenie základného práva“ cituje čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a poukazuje na „zásadu rovnosti“ a „právo konfrontovať svedkov“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ „navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vyhovel tejto sťažnosti sťažovateľa a svojím rozhodnutím vyslovil, že právoplatným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 To 57/2004 zo dňa 13. 4. 2005, ktorým sa odvolanie L. B. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 1 T 12/02-1016 zo dňa 14. 7. 2004 zamietla, bolo porušené základné právo a sloboda sťažovateľa a na základe tohto rozhodnutia vydal nasledovný:
nález:

Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd L. B., bytom v T., podľa čl. 127 Ústavy SR 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení vykonaných ústavnými zákonmi, napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu

sp. zn. 1 To 57/2004 zo dňa 13. 4. 2005 zrušuje, pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zakazuje a Najvyššiemu súdu SR prikazuje, aby svojím rozhodnutím o prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody obnovil stav pred porušením jeho základného práva a slobody“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 57/2004 z 13. apríla 2005.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Preto bolo potrebné, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu určil, od kedy začala sťažovateľovi plynúť lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí jeho odvolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 T 12/02 zo 14. júla 2004. Ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky dodržiavania lehoty na podanie sťažnosti musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a Trestného poriadku, ktorý upravuje právoplatnosť rozhodnutí v trestnom konaní. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemôže ľubovoľne posudzovať začiatok plynutia týchto lehôt a posúvať ich v závislosti od faktických úkonov súdov v trestnom konaní.

Podľa § 140 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku je uznesenie právoplatné a vykonateľné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v odvolacom konaní pred najvyšším súdom zastúpený obhajcom a najvyšší súd o odvolaní sťažovateľa rozhodoval podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí 13. apríla 2005, na ktorom je prítomnosť obhajcu podľa § 263 ods. 3 Trestného poriadku obligatórna, pretože išlo o prípad nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Trestného poriadku, konalo sa o trestnom čine (skrátene dane a poistného podľa § 148 ods. 1 a 5 Trestného zákona), na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica preyšuje päť rokov. Sťažovateľ a jeho obhajca boli prítomní na verejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2005.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mohol vedieť už 13. apríla 2005, vtedy bolo rozhodnutie najvyššieho súdu vyhlásené, že v tento deň toto rozhodnutie nadobudlo i právoplatnosť [§ 140 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Táto vedomosť sťažovateľa

sa odvíja od toho, že v tomto konaní pred najvyšším súdom bol zastúpený obhajcom, ktorý podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je povinný pri výkone advokácie konať čestne, svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovania právnych služieb.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok nápravy ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu (13. apríl 2005), ktorým malo byť porušené právo sťažovateľa, a deň odoslania sťažnosti na poštovú prepravu (25. júl 2005) je možné konštatovať, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť ústavnému súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd považuje sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 1 To 57/2004 z 13. apríla 2005 za podanú oneskorene, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2005